

UKRYTÁ

šest přátel — jeden vrah

GYTHA
LODGEOVÁ

HOST

UKRYTÁ
GYTHA LODGEOVÁ

UKRYTÁ

GYTHA LODGEOVÁ

BRNO 2019

She Lies in Wait © Gytha Lodge, 2019

Original English language edition

first published by Penguin Books Ltd, London

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Cover photo © Trigger Image / Alamy Stock Photo

Translation © Johana Tkáčová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0047-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0048-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0049-9 (Formát MobiPocket)

Mámě a tátovi Lodgeovým, kteří mou tvorbu nejen četli a připomínkovali, ale taky tu pro mě byli těch dvacet let od chvíle, kdy jsem napsala dost hroznou první knihu, a podporovali mě.
Máte fakt výdrž.

Prolog

Sbíhala, spíš napůl klouzala, dolů k říčnímu břehu. Došlápla do bažinaté půdy u vody, zakolísala, ale znovu nabyla rovnováhu.

„Jessie!“

Uslyšela, jak ji volají, a pocítila příval adrenalinu. Na okamžik se zastavila, ale pak pokračovala v cestě. To byl jenom její bratr, ne táta. Nahoře na svahu. Bratr na ni nebude křičet kvůli tomu, že se někam zatoulala.

Bylo tu ticho. Mnohem větší ticho než nahoře u kempingového vaříče, kde táta neustále chrлил příkazy. V uších jí znělo šustění listů a cvrlikání ptáků.

Vyšla ze stínu stromů, kde jí slunce na spěchem rozpálenou kůži vrhalo divoké vzory. Rukou si zaclonila oči proti záři odrážející se od vodní hladiny. Měla si vzít sluneční brýle. Napadlo ji, že se pro ně vrátí, ale nechtěla riskovat, že ji uvidí. To by totiž znamenalo kontrolu, jestli není špinavá, pak by ji poslali se umýt, prostříť stůl a musela by všechno odložit.

Oslněná sluncem se přesunula do stínů pod břehem. Kamkoli se podívala, před očima se jí míhaly modré obrazce. Nad ní se rozkládal buk, jehož kořeny se klenuly ze země jako rozplácené křehké branky. O jeden zavadila nohou. Zakopla a při myšlence na to, že by mohla spadnout do vody, se jí rozbušilo srdce. Řeka byla ve stínech pod stromem špinavá, zlověstná. Tak blízko, aby do ní spadla, ale nebyla a klopýtnutí se jí podařilo ustát.

Před sebou měla do země vyhloubenou díru, která tvarem připomínala houpací síť, a chtěla se do ní schoulit.

„Jessie!“

Skvěle. Tentokrát to byl táta a byl blíž. Volal na ni tónem, který vyžadoval odpověď. Jenže před ní byla studená zem a skrýš.

Vstoupila do prohlubně jednou nohou a pak druhou. Hned jí bylo chladněji a posadila se na lehce drolivou zem. Představila si samu sebe jako vesničanku z minulosti ukrývající se v lese před Vikingy pustošícími její domov.

Nebylo to tam tak měkké, jak čekala. Kořeny ji tlačily do pánve a zad. Zavrtěla se, aby se uvelebila pohodlněji.

Krátasy se jí o něco zachytily a cosi ji bodlo do nohy.

Natáhla ruku, aby látku uvolnila, a ucítila, jak se jí kořen rozdrolil v ruce. Zvedla ho a to, co viděla, nebylo staré dřevo, ale hnědé šupinky a vybělená, čerstvě odhalená kost.

Nepotřebovala svého otce, praktického lékaře, aby poznala, že drží lidský prst.

1

Jonah byl v půlce blissfordského kopce, když v zadní kapse svého dresu ucítil vibrování telefonu. Zrovna šlapal vestoje, protože se pachtil vzhůru. Zvažoval, že bude telefon ignorovat, ale pak mu na mysl vytanula živá představa jeho matky v nemocnici. A potom se mu trochu zvedl žaludek, když ho napadlo, že by to mohla být Michelle. Což bylo stejně iracionální jako pokaždé, když ho to za posledních osm měsíců napadlo, ale ta myšlenka se objevovala stejně.

Se zatnutými zuby zabrzdil a přerušil nekonečné stoupání. Při saskakování z kola se praštil o pedál do holeně a zuřil ještě před tím, než vylovil telefon a na displeji uviděl číslo seržanta Lightmana.

„Ano, Bene?“ přijal hovor a pak telefon oddálil od úst, aby skryl hlasitý dech.

„Omlouvám se, že ruším.“ Lightman nezněl, že by ho to opravdu mrzelo. Nezněl nikdy nijak. Michelle mu říkala barbína. Dokonalé krásný a bez emocí. Ale mnohem chytřejší než barbína, to Jonah věděl. „Volal vrchní komisař Wilkinson. Chce, abys odložil dovolenou kvůli vyšetřování potenciální vraždy.“

Jonah mlčel a nechal seržanta čekat. Pohlédl na vrchol kopce ukrytý ve stínech stromů. Byl to ještě kus, ale on si chtěl dát do těla. Jeho nohy po tom vyložení toužily. Volnou rukou stiskl řídítka a na dlani ucítil pot. Poslední dobou toho na kole moc nenaježdil.

„Haló?“

„Kde?“ zeptal se a ani se nepokoušel skrýt podráždění.

„V Brinken Woodu.“

Nastalo další ticho, ale tentokrát ne úmyslné. Vyvedlo ho to z míry.

„Čerstvý pozůstatky?“ zeptal se nakonec, i když odpověď tušil.

„Ne. Prý ne,“ odpověděl seržant, který byl moc mladý na to, aby chápal.

S cyklistikou byl pro ten den konec, ale Jonah se na ni stejně najednou cítil moc starý. Takhle starý si ještě nikdy nepřipadal, aspoň co si pamatoval.

„Pošli někoho, aby mě vyzvedl v Godshillu. A ať mi vezme tašku, co mám za stolem. A zaříd', ať mi někdo půjčí deodorant.“

„Dobře,“ odpověděl Lightman stejně nevzrušeně jako vždycky.

Jonah zasunul telefon zpátky do kapsy funkčního trika. Už na něm chladl pot a začínal ho studit. Měl by sednout na kolo a jet. Do Godshillu mu zbývalo několik kilometrů.

Ještě celou minutu tam zůstal nehybně stát, pak přehodil nohu přes sedátko svého cannondalu a pomalu se vydal pěšky do kopce.

Hansonová z auta tak spěchala, že se rukávem drahého nového saka zachytila o dveře a na látce si zatrhlá nitku. Trochu ji to otrávil. To sako si totiž vůbec nemohla dovolit. Během prvních čtrnácti dnů jako detektiv konstábl si koupila celkem čtyři taková, do té doby vlastnila jen džíny, nátělníky a svetry a taky několikero večerních šatů. Kostýmky byly zatraceně drahé a ona měla vztek, že ty peníze neinvestovala raději do svého nespolehlivého auta. Nebo třeba do opravdového společenského života, na který během toho všeho tak nějak zapoměla.

Cestou dovnitř se pokoušela rukáv uhladit. Napadlo ji, že by se na to možná mohla podívat máma, jestli se k ní teď někdy dostane. Potenciální vražda může znamenat pracovní víkend. Práci po večerech a přežívání na kofeinu, dokud nedopadnou vraha. Při té myšlence se usmála.

Vešla na oddělení kriminálního vyšetřování a uviděla Lightmana sehnutého nad monitorem. Napadlo ji, jak dlouho už tam asi je a jestli vůbec dělá taky něco jiného. Jestli existuje nějaká paní Lightmanová a dětičky, o kterých se ještě nikdy nezmínil. Měl v sobě něco, co budilo dojem nevěrného manžela. Byl příliš pohledný a příliš uzavřený. Ale je možné, že její předpoklady ovlivňovaly jen její vlastní nedávné zkušenosti.

Lightman si jí všiml a pousmál se. „Mluvil jsem se šéfem. Je potřeba ho vyzvednout a odvézt na místo činu.“

„Jdu na to,“ odpověděla Hansonová okamžitě. „Kde je?“

„V Godshillu,“ řekl Lightman. „Vyzvil si na kole.“

Hansonová přikývla. Tvářila se, že to místo dobře zná a že si ho vůbec nebude muset zadávat do navigace. Pracovala tam zatím dva týdny a znala víceméně jen cestu z domu na stanici a do supermarketu a odtamtud do doků, kde vyšetřovali možný podvod. Chyběla jí jistota, se kterou se pohybovala kolem Birminghamu, kde vyrůstala a pak dva roky pracovala jako konstábl. Ale musela uznat, že New Forest je mnohem hezčí.

„Tohle budeš potřebovat,“ poznamenal Lightman a zvedl ze země tmavě šedou tašku. „A i když není moc času, vzal bych mu kafe. Nebude mít zrovna radost, že přišel o svý volno.“

„Dobře. Normální filtrovaný kafe? Ne latté nebo tak něco?“

Lightman se zasmál. „Ježiš, to ne. Ještěs ho neslyšela nadávat na nabídky kaváren?“

„Ne, ale věřím, že to stojí za to.“ Hodila si tašku přes rameno. „Tak jo. Ještě něco? Už víš, o co jde?“

Lightman zavrtěl hlavou. „Tamní seržant to šéfovi předá na místě. Dostanete oba podrobněj přehled, i když jestli to není z poslední doby, nejspíš toho zatím moc nebude.“

Hansonová přikývla a snažila se potlačit úsměv. Když vás někdo informuje o vraždě, usmívat byste se neměli, a to ani když je to už nějaký pátek, co k ní došlo. Jenže ona měla opravdu radost.

Hansonová byla nervózní, jako by čekala na výsledky zkoušek. Vychrlila na Jonaha něco o té tašce a kávě a pak se jedním dechem zeptala na pozůstatky. Jonahovi to připadalo napůl roztomilé a napůl ho to rozčilovalo.

„Ben říkal, že možná nejsou čerstvé,“ poznamenala.

„Já bych počkal, co řeknou na forenzním,“ odpověděl a dlouze se napil kávy. „Většina lidí — včetně mě — nemá o stáří kostí ani páru.“

Protože se nejdřív zpotil a pak vychladl, byla mu zima dokonce i v obleku, do kterého se nasoukal na veřejných záchodcích v Godshillu. V myšlenkách se vracel k tomu, co ho napadalo před třiceti lety. Musel Hansonovou přerušit a požádat, aby zapnula topení. Když otáčela knoflíkem, fiat mírně změnil směr, ale pak se zase vrátil do pruhu.

„Pardon,“ omluvila se.

„Já jsem rád, že řídíš,“ poznamenal a pousmál se. „Mimochodem, vzít kafe byl dobrý nápad. Aspoň teď pár hodin nebudu mít úplně pitomou náladu.“

„Hmm. Pár hodin. Takže než vyprchá, mám buď najít Starbucks, nebo se ti klidit z cesty?“

„Tak nějak,“ přitakal Jonah.

Pak se před nimi najednou objevil Brinken Wood. Na šterkovém parkovišti uviděli shluk policejních aut a uniforem. Nemohl

si nevzpomenout, jak to tady vypadalo tehdy. Parkoviště bylo pokryté blátem a kůrou, ale stejně zaplněné policisty. Tenkrát měli jiné účesy, tváře ale zůstaly víceméně stejné.

Přistoupil k seržantovi. „Vrchní inspektor Sheens. Tohle je detektiv konstábl Hansonová.“

Ještě před dvěma týdny měla Hansonová stejnou hodnost jako seržant. Ale když se chcete stát vyšetřovatelem, musíte se v podstatě nechat přeložit na nižší pozici a stát se detektivem konstáblem. Jonah si pamatoval, že když se to stalo jemu, nebyl si jistý, kdo je služebně důležitější, a teď uvažoval, jestli to Hansonová má stejně.

Seržant se podél linie vlasů potil. Oči měl široce otevřené, až příliš, a krátce a nervózně se usmál. Policejní strážník, podsaditý dvacátník, vypadal klidněji.

Jonah směřoval otázku někam mezi ty dva: „Kdo ty ostatky našel?“

Odpověděl seržant. „Jeden doktor, co tam stanoval. Teda jeho dcera, ale on nás zavolal.“

„Kolik je jí let?“

„Devět,“ odpověděl strážník. „Ale vypadá v pořádku. Zato jejího otce to vzalo.“

„Jsou pořád tady?“

„Nechali jsme je u jejich stanu. Ostatky odtud nejsou vidět.“

Jonah přikývl a nechal strážníka, aby ho vedl, i když věděl, kam jde. Tam, kde před třiceti lety nocovalo sedm dětí, ale ráno jich vstalo jen šest.

Lékař Martin Miller seděl opodál své rodiny. Jeho žena pozorovala syna, jak si hraje na iPadu. Dcera nohama vířila prach na kraji tábořiště.

Jonah přistoupil k matce.

„Vrchní inspektor Sheens.“ Usmál se na ni. Umění usmívat se s myslí plnou složitých a temných myšlenek, které jako by mezi ním a světem tvořily popraskané sklo, si musel osvojit. „Nevadilo by vám, kdybych si chvílku popovídal s vaší dcerou?“

„Jessie!“ zavolal ji otec. Hlas měl pronikavý a podrážděný. „Přestaň s tím kopáním. Děláš tu binec.“

Dívka byla napůl rozrušená a napůl vzpurná. Přišourala se k matce a Jonahovi, rychle se posadila a s koleny u brady vzhledla.

Matka ji jednou rukou krátce objala. „Nevadilo by ti popovídat si s policisty, že ne, Jessie?“ zeptala se dcery.

Jessie zavrtěla hlavou.

„Nebudeme se moc vyptávat,“ ujistil ji Jonah klidně. „Položím ti jen pár otázek k tomu, cos našla.“

„Jasně.“

„Ona nic neví,“ vložil se do toho kousavě její o málo starší bratr. Opovržení starších sourozenců Jonahovi vždycky připadalo podivuhodně intenzivní.

Pohlédl k chlapci, který je teď oba trochu rozmrzele pozoroval. Uvažoval, že ho požádá, aby poodešel, ale nakonec to nechal být.

Přidřepł si blíž k Jessie. „Tak, mám na tebe pár otázek.“

Dívka se na něho znovu ostražitě podívala a potom pohledem zabloudila jinam, zvedla kamínek, odhodila ho a pak vzala další a zopakovala to.

„Jessie, proboha!“ Znovu otec. Mnohem blíž. „Přestaň házet věcmi a dívej se na pana policistu, když s tebou mluví. Tohle je důležitý.“

Jonah se na doktora pokusil usmát. „To je v pořádku, nebojte se.“

„Jessie!“

Jako by Jonah nic neřekl.

Dívka na otce sveřepě pohlédla a pak se s velkým přemáháním podívala přes rovnou hnědou ofinu na Jonaha. Ten se snažil nechat se rozčilit vyrušujícím otcem, který se podle něj ani tak nesnažil pomáhat policii jako spíš uplatňovat svoji moc.

„Vy jste detektiv?“ zeptala se Jessie tiše.

Jonah se usmál. „Ano, jsem. Přesněji vrchní inspektor.“

Jessie se stále dívala trochu obezřetně. „Takže tomu tady vělíte?“

„Ano.“ Vypadala, že jí to stačí, takže pokračoval. „Mohla bys mi říct, co přesně jsi dělala, kdyžs našla ty kosti?“

Jessie pohlédla na otce a pak tiše odpověděla: „Schovávala jsem se.“

Jonah viděl, jak se matka zatvářila, ale popřít se to nepokusila.

„Schovávání je zábava,“ poznamenal. „Ta díra pod stromem, ta už tam byla? Nemuselas ji vyhrabávat?“

Jessie zavrtěla hlavou. „Jenom jsem si do ní vlezla a sedla si. Něco mě tlačilo, tak jsem to vytáhla.“

Jonah přikývl. „Jasně. A šlo to snadno?“

„Jo. Myslela jsem — myslela jsem, že je to kořen, nebo možná nějaká rostlina, protože toho bylo víc. Ale pak mi došlo, že je to prst.“

„To jsi dobrá,“ přikyvoval. „To by nedošlo každému.“

Jessie přikývla, trochu se usmála a postavila se. Matka ji krátce objala.

„Byl bych rád, kdyby o tom děti pár dní nemluvíly před spolužáky,“ požádal Jonah paní Millerovou, když dceru pustila.

„Ještě pár týdnů žádné neuvidí. Říkali jsme si, že dovolenou nepřerušíme, jen pojedeme jinam.“

Domácí vzdělávání, došlo mu. Jsou na dovolené už teď, dobrý měsíc před oficiálními prázdninami.

„Dobře. Bylo by lepší, kdyby se o tom zatím nemluvalo.“

„Samozřejmě.“

Slyšel přicházet pana Millera.

„Hotovo? Je krásně a já myslím, že už vám nemáme co říct.“

„Ano, hotovo. Díky za trpělivost.“

Když Jonah vstával, doktor už dětem nakazoval, ať se sbalí.

Popoháněl je ke stanu a Jonah je sledoval, dokud paní Millerová nevstala a nezačala uklízet pár rozjedených balíčků rozi-nek a hrnek.

„Mrzí mě, že vám to narušilo dovolenou,“ poznamenal.

„To je dobrý,“ odpověděla, krátce mávla rukou a pohlédla na manžela. „Martin je akorát... Není to pro něho lehký.“ Ztišila hlas. „Doufali jsme, že na dovolený zapomene... Je na tom špat-ně. Dávají mu jen padesátiprocentní šanci, že se dožije nového roku.“

Jonah přikývl a napadlo ho, jestli je zvyklá se za manžela omlou-vat. Chápal ale, že mluví o rakovině a že nalezené kosti byly při-pomínkou smrtelnosti. Pocítil náhlý záchvěv soucitu.

Hodina a půl kopání. Desítky fotografií. Postavený stan a osm tašek pečlivě popsanych kosterních pozůstatků.

Všem už začínalo být horko a opouštěla je dobrá nálada. Jonah v ústech pocítil hořkou pachut' několik hodin staré kávy. Chodidla měl jako na trnách, nedokázal klidně stát. A měl takový ten vysilující hlad, při kterém se nedá soustředit.

„Máme už něco?“ zeptala se Hansonová, poté co se několikrát prošla k parkovišti a zpátky.

Vzrušení přešlo do nudy, jediné spolehlivé konstanty v emoč-ním rozsahu každého detektiva.

„Myslím, že to bude chvíli trvat,“ odpověděl Jonah. „Je to stará mrtvola... Piplačka.“

„Můžeme něco...?“

„Můžeme tady být, až s náma budou chtít mluvit,“ pousmál se.

O nějakých dvacet minut později Linda McCulloughová, forezní specialistka, opatrně vylezla z prohlubně a zamířila k němu. Byl rád, že je to McCulloughová. Na místě činu, na kterém mohly zůstat jen nepatrné zbytky stop, potřebujete někoho obsedantně pečlivého.

„Jak to jde, Lindo?“

„Než to všechno nabalíme, bude to chvíli trvat.“ Zvedla si ochrannou masku na temeno hlavy v bílé kapuci. Ošlehanou tvář měla celou zpocenou, ale kdo by se taky v takovém počasí v kombinéze nepotil. Nezdálo se, že by si toho vůbec všimla. „Ale co se týče prvotního odhadu, bude to dospívající dívka v pokročilém stadiu rozkladu.“

„Jak moc pokročilém?“

„Je to jenom hrubý odhad, ale víc než deset let. Méně než padesát.“

Třicet let, pomyslel si. Třicet.

Těžko uvěřit, že uplynulo tolik času. Měl pocit, že je Rip van Winkle a prospal velkou část života. I on přece musel cítit tuhle zvláštní směsici vzteku a viny.

„Lindo!“

McCulloughová se otočila a zastínila si oči před sluncem. Ze stanu se vykláněl další člověk v bílém ochranném obleku a volal na ni.

„Mám tady další materiál. Můžeš se na něco podívat?“

„Jistě.“

Vrátila si ochrannou masku na ústa, opatrně podlezla pásku a zmizela pod plachtou.

„Takže jestli jde o vraždu, je stará,“ poznamenala Hansonová a Jonaha skoro oslepil bělostný papír poznámkového bloku, do

kterého si zapisovala. Zněla zklamaně. Nedomáhalo jí, co ta čísla znamenají. „A dospívající dívka.“

„Došlo k tomu před třiceti lety,“ odtušil. „A je to Aurora Jacksonová.“

2 Aurora

pátek, 22. července 1983, 17.30

Světlo, stín, světlo, stín.

Každý strom, který míjeli, na ně vrhl stín. Byl to uklidňující rytmus. Hlavu měla opřenou o dveře auta a sledovala, jak jí poletují vlasy a třepetají se venku. Napadlo ji, jaké by to bylo, nechat se unést horkým větrem pryč odsud, někam, kde má světlo po celý den zlatooranžový nádech.

„Kdes byl včera večer? Několikrát jsem volala k vám domů.“ Promluvila Topaz, která se se slunečními brýlemi posunutými do tmavých vlasů naklonila ze zadního sedadla dopředu. Samozřejmě nemluvila k Auroře.

Aurora si přála, aby k ní Brett nebyl tak milý a nenechal ji sedět vpředu. Věděla, že tam chtěla sedět Topaz. Její sestra měla vztek, že byla odsunuta, vztek na Auroru. I Connor měl vztek. Nelíbilo se mu, že se Brett nabídl a ty tři tam bral autem, zatímco on musel jet s ostatními na kole.

„Co? Jo. Byl jsem v kině.“ Během odpovědi řadil. Rukou zavadil o Aurořinu lehkou sukni. „Promiň,“ zamumlal.

Aurora se trochu posunula a pokrčila rameny. „Moje chyba. Překážím.“

„Na čem? Na nějakým hororu?“ zeptala se Topaz skoro zároveň.

„Na *Létajícím oku*.“

„Znova?“ zasmála se Topaz a zlehka ho šťouchla do ramene. „Užs to musel vidět tak dvacetkrát.“

„Jenom třikrát,“ odpověděl Brett. „Je to skvělejší film. Letos jeden z nejlepších.“ Krátká pauza, během které předjížděl karavan. „Jaký filmy máš ráda ty, Auroro?“

„Hm?“

Byla to bezmyšlenkovitá odpověď. Předstírala, že je někde jinde. Dělávala to tak často, že i když poslouchala, nemohla si pomoci. Zaslechla Topaz, jak zamumlala: „Bože.“

Podívala se na Bretta, který se docela upřímně usmíval.

„Jaký filmy máš ráda?“

„Nevím. Asi... cokoli, co se odehrává v nějakém jiném světě. Třeba v cizích zemích nebo ve vesmíru nebo na vymyšlených místech. Taky mám ráda romantiku.“

Slyšela, jak si Coralie odfrkla, a napadlo ji, jestli neměla zalhat a říct, že se jí líbí akční filmy. Topaz vždycky dělala, že je má ráda, a nad „holčičkami“, které měly v oblibě dojáky, obracela oči v sloup. Aurora ji nechávala, i když věděla, že ve skutečnosti má Topaz nejradši historické drama a romantické komedie.

„Tak to se ti určitě líbily *Hvězdný války*, co?“ zeptal se Brett. „Tam je všechno. Už jsi viděla *Návrat Jediho*?“

Aurora zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem počkat, až to vyjde na video. Naším se ten poslední díl nelíbil...“

„Jé, to musíš vidět v kině,“ prohlásil a zavrtěl hlavou. „Všechny ty efekty, hvězdný destruktory, rachot, co jde z repráků — a na video to bude až za milion let. To bysme měli napravit, Topaz.“ Pohlédl do zpětného zrcátka. „Zajít na to společně.“

„Proč ne,“ odpověděla Topaz a Aurora z jejího výrazu poznala, že není ráda.

Neměla jsem zmiňovat naše. Říkala mi, ať o nich nemluví.

Auroře se rozčilením sevřelo břicho. Nikdy nevěděla, co smí před Topazinými přáteli říkat. Ať zmínila cokoli, bylo to vždycky špatně. A pokazit to před Brettem bylo ještě horší. Byl starší